

PHẦN XV

Tin... tin... tin

Hà Trâm từ trong chạy ra. Cánh cổng vừa được mở, cô liền cúi đầu:

- Bà chủ, cậu chủ đã về!

Hà Trâm lảng xãng đóng cổng, rồi chạy đến bên xe. Bà Hằng Thu vừa bước ra thì cô đã nắm tay bà.

- Con giúp bà cho!

- Không cần đâu. Con hãy vào trong chuẩn bị đi. Nhà ta có khách đó.

- Dạ.

Hà Trâm chưa kịp đi thì nghe tiếng nói:

- Chào cô! Cô còn nhớ tôi không?

Hà Trâm nhoẽn miệng cười tươi:

- Nhớ chứ. Chị là chị Tử Đăng.

- Đúng rồi!

- Bà chủ cứ nhắc chị luôn.

Tử Đăng nghiêng đầu:

- Thề Hà Trâm có nhắc không?

- Có. Hôm nay gặp chị, em mừng lắm.

- Tôi cũng vậy. Lần trở lại này, tôi không thấy mình ngỡ ngàng.

- Một sự thân thiện và hòa nhã, phải không chị?

Hà Trâm vẫy tay:

- Chị ở chơi với bà chủ và cậu chủ. Em ra sau đây.

Tử Đăng gật đầu. Cô có cảm giác tất cả đều gần gũi đối với cô.

Bà Hằng Thu dịu dàng:

- Vào nhà đi cháu!

- Dạ.

Bình Nguyên dìu mẹ vào trong nhà xong, vẫn chưa thấy Tử Đăng vào, anh trở ra.

Tử Đăng không còn ở trước sân nữa. Cô ấy đâu rồi nhỉ? Bình Nguyên tìm kiếm.

Len lỏi qua mấy chậu kiểng lớn, Bình Nguyên phát hiện Tử Đăng đang ngồi xỏm bên chậu lys trắng. Tay nâng niu cành hoa, khuôn mặt nghiêng nghiêng trong buổi chiều sắp tàn. Nhìn cô lúc này đẹp lạ lùng.

Không muốn phá vỡ không gian bình yên lãng mạn của Tử Đăng, Bình Nguyên khoanh tay ngắm cô.

Chợt tiếng điện thoại reo lên trong không gian tĩnh lặng làm cả hai giật mình.

Bình Nguyên và Tử Đăng đồng lấy điện thoại ra. Nhưng cuối cùng, Tử Đăng mới là người áp máy vào tai.

- Alô.

- Con gái ngoan của ba!

Tử Đăng mừng rỡ khi nhận ra giọng nói quen thuộc.

- Ba nuôi! Ba khỏe không? Sao lâu quá ba không liên lạc với con?

Cô nũng nịu:

- Làm con nhớ ba muốn chết luôn.

- Có thật không? Ba sợ con bận nhớ người khác, không nhớ đến ba nữa.

- Làm gì có chuyện đó. Ba là nhất mà.

- Nhưng vẫn có người đàn ông khác quan trọng hơn ba. Sao, ba nói đúng không?

- Ba này...

- Sao hả con gái? Đã có việc làm rồi chứ?

- Vâng.

- Con có thích công việc không?

- Vẽ và thiết kế là đam mê của con mà ba.

- Tốt! Hãy tận dụng những gì mình biết và đã học để làm giàu đẹp thêm cho đất nước, nhé con. Tử Đăng! Ba rất tự hào về con đấy.

- Cám ơn ba. À, ba ơi! Khi nào ba mới sang Việt Nam thăm con?

- Hiện giờ ba đang ở Úc. Lúc nào con báo tin vui, ba sẽ về ngay.

- Ba trêu con.

- Con không còn nhỏ đâu, con gái ạ. Mau mau có người yêu đi, để ba còn uống chén rượu mừng.

- Con không thèm.

- Coi chừng có người đau tim đấy.

- Ai vậy ba?

- Mau hỏi anh chàng giám đốc của con đi.

Tử Đăng kêu lên:

- Ba biết giám đốc của con?

- Sơ sơ thôi. Mà nè! Cậu ta có ăn hiếp con thì nói với ba nhé.

- Ba...

- Thôi thôi! Biết con vui khỏe thì ba yên tâm rồi. Chúc con một ngày nghỉ bình an. À! Có tâm sự gì cứ gửi mail cho ba.

- Ba...

Nhưng đầu dây bên kia đã bị ngắt. Tử Đăng nhìn cái điện thoại của mình nhẩn mặt.

Ba nói gì thế? Tại sao ba biết chuyện của mình ở Việt Nam. Chẳng lẽ có người liên lạc sao? Như vậy... Mọi cử chỉ hành động của mình, ba nuôi đều biết hết rồi. Ôi...

Tử Đăng xụ mặt:

- Đáng ghét thật!

Bình Nguyên ở cách Tử Đăng một khoảng không xa. Anh buồn cười khi thấy cử chỉ trẻ con của Tử Đăng.

Cô vừa nghe điện thoại của ai, không phải anh không biết. Nhưng xem ra... trong câu chuyện có liên quan đến anh rồi.

Tốt thôi, anh sẽ phải cô nói lên tiếng nói trái tim mình.

Bình Nguyên đi gần lại, anh háng giọng:

- Sao em lại đứng đây?

- Đứng đây không được à? Bộ nhà ông có quy định chỗ đứng và chỗ nào không nên đứng hay sao?

- Ý anh không phải vậy.

- Không phải thì thôi. Tôi đứng đâu mặc tôi.

Bình Nguyên hỏi nhỏ:

- Em giận anh hả?

- Bộ ông có làm điều gì cho tôi giận sao?

- Anh không biết nữa. Nhưng thấy em không được vui, anh xôn xang lắm. Tử Đăng! Nói anh nghe đi. Anh muốn chia sẻ với em.

Tử Đăng thấy mình vô lý khi xẵng giọng với Bình Nguyên. Có chuyện gì là quan trọng đâu. Thật ra ba nuôi biết cũng đâu có sao? Không phải cô cũng có tình cảm với Bình Nguyên đó ư? Tử Đăng lắc đầu:

- Xin lỗi ông, không có gì cả.
- Thật không?
- Tôi chưa biết nói dối.
- Anh tin em.

Tử Đăng ngửa mặt hít bầu không khí buổi chiều tàn.

- Nhà ở trung tâm thành phố mà có được vườn hoa như thế này thì thật thích. Tôi muốn dạo quanh vườn, ông không ngại chứ?

- Ô! Vườn hoa nhà anh cũng đang cần người ngắm và làm bạn với nó đó.

Hai người bước bên nhau. Vừa đi Tử Đăng vừa nghịch ngợm tung chân đá những nhánh hoa khô.

- Ông trồng hoa nhưng ông biết tên hết các loài hoa không?

Bình Nguyên lắc nhẹ:

- Chủ nhân trồng các loại hoa này là mẹ anh và Hà Trâm. Thời gian rảnh rỗi, hai người tìm kiếm và gieo trồng nó đấy. Anh chỉ có công giúp họ tưới thôi.

- Cũng đúng. Những người đàn ông thành đạt và hào hoa như ông, hỏi đến những việc trồng hoa nhỏ nhặt này thật là thừa. Ông chỉ có thể kiếm những đóa hoa biết nói thôi.

- Ôi! Em mĩa mai anh đấy à?

- Không dám.

- Nhưng trong số tất cả các loài hoa, anh đã kiếm được một loài mà không ai có thể có được.

Tử Đăng thắc mắc:

- Hoa gì?

Bình Nguyên đưa tay chỉ khóm hoa màu tím tím trước mặt:

- Anh đã trồng chúng được một tháng rồi. Em thấy có đẹp không?

Tử Đăng nhanh chân đến bên khóm hoa Bình Nguyên chỉ. Nó thuộc giống dây leo, hoa chen chúc nhau rất nhiều.

Ban đầu có thể mừng tượng nó như một loài phong lan, nhưng không phải. Giống hoa gì mà lạ quá nhỉ? Cô chưa thấy bao giờ.

Tử Đăng đưa tay sờ nhẹ lên cánh hoa, rồi cô cúi xuống ngửi. Không có một tí hương thơm nào.

Bình Nguyên phân tích:

- Loài hoa này không giống như các loài hoa kiêu sa khác. Nó không thuộc họ hồng, hải đường, hướng dương hay cẩm chướng. Hoa màu tím tím giống như

bằng lăng, nhưng không phải bằng lăng. Nó không có mùi thơm. Anh đặc biệt yêu thích nó không có phải sự kiêu sa quyền rũ mà bởi cái tên của nó.

- Ông làm tôi tò mò quá. Chúng tên gì vậy?

- Tử Đằng.

- Tử Đằng ư?

- Phải!

- Loài hoa này tôi mới biết, và cái tên, tôi cũng mới biết lần đầu tiên. Tên hoa nghe lạ quá.

- Rất giống cái tên của em phải không?

Giọng Bình Nguyên thoáng nhẹ:

- Anh nghĩ về em cũng là lúc bắt đầu anh yêu thích chúng đấy, Tử Đằng ạ. Tử Đằng đơn giản nhưng không đơn giản chút nào. Hoa Tử Đằng trồng rất dễ, nhưng chăm sóc thật là khó. Nếu ngày nào quên tưới nước thì nó sẽ chết.

Tử Đằng đứng yên, tâm tư cô xáo trộn bởi lời dịu ngọt của Bình Nguyên.

Anh chọn khung cảnh tỏ tình đầy lãng mạn. Hoàng hôn bắt đầu buông xuống, vườn hoa khoe sắc nằm trong không gian mờ ảo của thế giới thiên nhiên.

Tóc Tử Đằng bay bay trong gió, dáng đứng của cô hôm nay không còn lạc lõng cô đơn là nhờ người đàn ông ở bên cạnh – Bình Nguyên.

Tử Đằng muốn nói một lời gì đó, nhưng ngôn vốn có của cô đã bay đi đâu mất tiêu.

Thấy Tử Đằng im lặng, Bình Nguyên băn khoăn:

- Anh đã nói điều gì không đúng làm cho em buồn, phải không? Tử Đằng! Anh biết bản thân anh không xứng đáng. Nhưng trái tim anh đã lỡ yêu em mất rồi. Anh...

- Nếu đã là tình yêu thì không có điều gì xứng đáng hay không xứng đáng cả.

Tử Đằng quay lại bất ngờ. Cô không nghĩ Bình Nguyên đứng gần mình như vậy. Sự va chạm làm hai người chơi với và ôm chầm lấy nhau. Môi Bình Nguyên lướt nhẹ trên môi Tử Đằng.

Vừa lúc tiếng Hà Trâm lạnh lạnh:

- Cậu chủ! Bà gọi...

Nhưng nói được đến đây, Hà Trâm bụm miệng ù té chạy. Vào đến phòng khách, suýt chút nữa cô va phải và Hằng Thu.

- Làm gì như ma đuổi vậy, Hà Trâm?

Cô thở hổn hển:

- Ma đuổi thật đó bà ơi... Í, không phải. Con đi gọi cậu chủ và chị Tử Đăng theo lời bà.

- Rồi họ đâu?

- Ở vườn hoa. Con vô tình thấy...

- Mẹ!

Bình Nguyên và Tử Đăng bước vào:

- Mẹ gọi con à?

- Ừ. Cơm đã xong.

Bà Hằng Thu ra lệnh cho Hà Trâm:

- Ra sau chuẩn bị đi!

- Dạ, thưa bà.

Ngang qua chỗ Bình Nguyên, Hà Trâm chúm chím làm anh cũng hơi nhột; còn Tử Đăng thì mặt đỏ như gấc chín. Cô viện cớ:

- Hà Trâm! Để tôi phụ cô.

Cái chính là Tử Đăng muốn Hà Trâm không nói lung tung thôi.

Không đợi sự đồng ý của mọi người, Tử Đăng đi luôn ra sau theo Hà Trâm.

Bà Hằng Thu thì nhìn con trai, tùm tùm cười:

- Con giỏi lắm, Bình Nguyên ạ. Mẹ cảm ơn con.

- Con thì phải cảm ơn Tử Đăng, vì cô ấy “đồng ý” yêu con trai của mẹ.

Bữa cơm diễn ra trong bầu không khí gia đình thân mật. Tiếng nói râm rang, nhiều câu chuyện dí dỏm làm cho bà Hằng Thu cười luôn miệng. Hôm nay có Tử Đăng, mọi cái đều khác ngày thường.

Hà Trâm thấy như vậy và cô biết, Tử Đăng có vị trí như thế nào trong trái tim cậu chủ và trong gia đình này rồi. Ngồi ăn nhưng cô cũng thăm quan sát chứ bộ. Bà chủ vui hơn và cậu chủ dễ chịu hơn.

Bình Nguyên là người buông đũa đầu tiên làm cho bà Hằng Thu lo lắng:

- Con ăn ít vậy? Thức ăn không vừa miệng à?

- Mẹ thấy con ăn ít hơn thường ngày.

Hà Trâm lách chách:

- Người ta hạnh phúc quá nên no sớm. Con nghĩ cậu chủ đang ở trong trạng thái ấy.

Bình Nguyên trừng mắt:

- Cô biết gì mà nói.

Hà Trâm đặt đĩa trái cây xuống trước mặt Bình Nguyên.

- Mời cậu chủ! Không ăn cơm được thì ăn trái cây, kéo tới đói bụng không ai đi ăn phở với cậu đâu.

Nụ cười của Hà Trâm càng làm cho Tử Đăng mắc cỡ. Cô cúi gầm mặt xuống chén cơm. Bình Nguyên nạt:

- Đủ rồi đó. Không giỡn nữa nha Hà Trâm.

Bà Hằng Thu im lặng cứ mặc cho lũ trẻ. Điều Hà Trâm nói, bà cũng đang mong ước chứ còn gì nữa. Đang ăn trái cây, chợt Bình Nguyên quay sang hỏi Tử Đăng:

- Chìa khóa và thẻ xe của em đâu?

- Chi vậy?

- Thì đưa cho anh đi.

Không biết Bình Nguyên định làm gì, nhưng Tử Hằng cũng móc túi đưa cho anh. Xòe tay nhận chìa khóa và thẻ xe, Bình Nguyên gọi:

- Hà Trâm! Đang rửa tay, Hà Trâm chạy lại:

- Cậu chủ cần gì ạ?

- Cô hãy đến siêu thị gần nhà chúng ta lấy xe của Tử Đăng về nhé.

- Vâng ạ.

- Thẻ xe và chìa khóa đây này. Tử Đăng ngăn lại:

- Không cần làm phiền Hà Trâm đâu. Chút nữa tôi ghé lấy rồi về luôn.

- Vậy... Bình Nguyên khoát tay:

- Làm theo lời tôi đi. Tử Đăng còn ở chơi với mẹ tôi mà. Bà Hằng Thu tán thành:

- Phải đó, cứ để Hà Trâm giúp cháu. Bác còn nhiều chuyện muốn nói với cháu lắm. Khi người lớn đã lên tiếng, Tử Đăng chỉ còn biết vâng dạ. Bình Nguyên thích chí ra mặt:

- Hà Trâm đi đi. Bàn ăn này, tôi dọn cho.

- Vậy cảm ơn cậu chủ nhiều nghe. Bầu không khí không còn sôi động như lúc còn Hà Trâm nữa. Bà Hằng Thu là người buồn đũa sau cùng. Tử Đăng thay Hà Trâm làm nhiệm vụ rót nước cho bà.

- Bác uống nước.

- Cám ơn cháu. Bình Nguyên nheo mắt trêu Tử Đăng:

- Em hãy tập cho quen nhé! Tử Đăng quê độ Bình Nguyên. Cô mím môi, lẩm nhẩm:

- Đừng lên mặt! Thù này tôi nhất định trả sau.

Chờ cho bà Hằng Thu ăn một ít trái cây tráng miệng, Tử Đăng nói với Bình Nguyên:

- Ông đưa bác lên nhà trên đi, để nơi này tôi dọn cho.

Bà Hằng Thu phản đối:

- Vậy sao được chứ. Cháu là khách mà, cứ để đó Hà Trâm về sẽ làm.

- Lúc này Bình Nguyên hứa sẽ dọn giúp. Nếu còn để cho Hà Trâm thì không công bằng với cô ấy.

- Thế...

Bình Nguyên chen vào:

- Người ta muốn làm người nhà, mẹ nữ từ chối sao? Đừng bận tâm, con sẽ giúp Tử Đăng một tay.

- Con nói đó nha.

Bình Nguyên cười tươi, anh bước đến dìu mẹ lên phòng khách.

Còn lại một mình, Tử Đăng nhanh tay thu dọn bát đĩa.

Đây là việc làm hằng ngày sau bữa cơm, nên không có gì là cực đối với cô.

Lúc Bình Nguyên trở xuống thì bàn ghế được dọn sạch sẽ. Còn Tử Đăng đang đứng bên vòi nước rửa chén. Anh đi lại:

- Em giỏi quá!

- Một việc làm bình thường thôi mà.

- Mẹ rất thích em.

Tử Đăng nghiêm mặt:

- Ông đã nói gì với bác?

- Không nói gì cả. Có lẽ mẹ đã nhìn thấy tình cảm của con trai mẹ. Nhưng mà nè! Em bỏ tiếng “ông” xa cách là tiếng “tôi” lạnh lùng của em đi. Gọi mẹ anh bằng “bác” kêu anh bằng “ông”, em không thấy chướng và dị lắm sao? Ra đường, người ta tưởng mẹ là con anh.

- Tôi...

- Lại tôi nữa rồi.

- Nhưng...

- Gọi sao nghe cho êm dịu thì gọi. Bằng không anh sẽ hôn em nếu cứ “ông ông, tôi tôi”.

- Ông dám...

Bình Nguyên hôn nhanh vào má Tử Đăng:

- Em thử một lần nữa đi.

Bị Bình Nguyên áp đặt, Tử Đăng tức muốn chết luôn. Nhưng nghĩ lại cũng đúng. Danh từ xưng hô không quan trọng, quan trọng là tình cảm con người đối với nhau kia.

Bình Nguyên nghiêng đầu:

- Sao hả? Có cần anh giúp không?

- Không cần đâu. Tôi... em nghĩ anh lên nhà với mẹ đi.

- Đâu được. Anh hứa giúp em mà.

- Vậy...

Tử Đăng nhìn quanh:

- Anh lấy cho em cái rổ để em úp chén đi!

- Có liền.

Hai người làm việc rất là vui và hạnh phúc. Rửa xong chén đĩa, Tử Đăng loay hoay tìm khăn lau tay, thì Bình Nguyên giữ lại:

- Để anh lau cho.

Bình Nguyên dùng khăn của mình lau tay cho Tử Đăng. Xong, anh áp hai tay cô vào má anh:

- Anh hạnh phúc lắm, em có biết không?

Tử Đăng chớp mắt:

- Về điều gì?

- Tình yêu của em.

- Sao anh biết em yêu anh?

- Anh cảm nhận được. Ánh mắt của em đã nói lên tất cả. Chúng ta là định mệnh của nhau.

Tử Đăng thì thầm:

- Bình Nguyên! Em đã thua anh rồi.

Cô nhắm mắt:

- Nhưng em yêu anh sẽ có người khác đau khổ vì anh.

- Ai?

- Thái Hà.

- Cô ấy không phải là tình yêu của anh. Thái Hà cũng giống như Tú Linh vậy. Họ không bao giờ hiểu được anh muốn gì đâu.

- Nhưng...

Bình Nguyên để tay lên môi Tử Đăng:

- Đừng nói nữa! Bây giờ anh không muốn nghe tên người nào khác ngoài tiếng nói của em. Hãy nói với anh là em yêu anh đi.

- Chưa được.

- Tại sao?

- Khi nào căn biệt thự của vợ chồng chị Tú Linh xây xong thì em sẽ nói.

- Khó hiểu quá.

- Nếu khó hiểu thì đừng suy nghĩ làm gì. Giờ thì em phải về thôi. Khuya quá, An Tâm sẽ lo lắng.

Tử Đăng bước đi thì bị Bình Nguyên nắm lại. Anh áp đảo cô bằng nụ hôn mãnh liệt và khát khao.

- Á...

Tiếng la làm Bình Nguyên và Tử Đăng buông nhau ra. Hà Trâm vừa che mặt vừa xoa tay:

- Xin lỗi, tôi không cố ý.

Tử Đăng đỏ mặt. Cô véo mạnh vào hông Bình Nguyên.

- Tại anh tất cả.

Bình Nguyên hất mặt về phía Hà Trâm:

- Còn đứng đó nữa sao?

- Dạ, chìa khóa xe đây.

Hà Trâm đưa chìa khóa xe cho Tử Đăng, rồi nhanh chân chạy đi. Bình Nguyên ôm vai người yêu:

- Anh đưa em về.

- Không cần đâu anh.

- Đừng có cãi. Bộ muốn tìm một anh hùng khác cứu nữa sao?

Nghe Bình Nguyên nhắc lại chuyện cũ, Tử Đăng xấu hổ. Cô đâm vào lưng anh:

- Trêu em hả.

- Nè! Xe để nhà anh, sáng mai anh đón em đi làm.

- Phiền anh quá.
- Cấm nói phiền! Nghe nữa là giận thật đó.

Tử Đăng cười nhỏ:

- Đâu phải lần đầu em thấy anh giận.
- Thôi, nghe lời anh đi.

Bình Nguyên nắm tay Tử Đăng:

- Lên chào mẹ rồi anh đưa em về.

Tử Đăng giật tay lại:

- Định lợi dụng hả?

Cô khúc khích cười rồi bỏ đi trước. Bình Nguyên lắc đầu:

- Cô ấy có người lớn bao giờ đâu.